RECEPT VOOR GELUK

Recept voor geluk

Saskia M.N. Oudshoorn

Copyright © 2019 Saskia M.N. Oudshoorn
Alle rechten voorbehouden
Copyright © 2019 Kobo Originals
Alle rechten voorbehouden
Omslagontwerp: Damonza
Opmaak: Bert Holtkamp
www.kobo.com

ISBN: 978 94 639 8450 8

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door printouts, kopieën, of op welke manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Een

'Ik heb nieuwe voetbalschoenen nodig.' Onno krabde in zijn kruis, schakelde de tv uit en gooide de afstandsbediening op de koffietafel. Blijkbaar had de voetbalwedstrijd waar hij de afgelopen twee uur naar had zitten kijken en voortdurend commentaar op had geleverd, hem geïnspireerd tot nieuwe prestaties, waar andere voetbalschoenen hem bij moesten helpen.

'Kunnen we dat volgende week niet doen?' Ik zat met mijn schrift en een nieuw kookboek op de bank aantekeningen te maken. Vanochtend, tijdens het boodschappen doen, had ik een idee voor een nieuwe taart gekregen en ik probeerde het ideale recept alvast op papier samen te stellen. De ingrediënten had ik al in huis – ik moest alleen goed nadenken over de hoeveelheden ei, boter en suiker om te voorkomen dat de creatie voortijdig in de prullenbak verdween in plaats van in de maag van Onno, mijn gewillig proefkonijn.

'Doe niet zo saai.' Hij gaf een tik tegen het schrift. Mijn pen rolde op de grond en het boek klapte dicht. De berekening die ik in mijn hoofd had, maakte plaats voor irritatie.

'Iedere week verzin je wat nieuws om naar de stad te gaan. En iedere keer eindigen we in de kroeg. Met tassen vol met de meest onzinnige aankopen.'

Ik zakte op mijn knieën en voelde onder het bankstel om mijn pen te vinden.

'Liv, ik had écht een andere hengel nodig. En een nachtlamp én een vistent. En o ja, dat was ik nog vergeten te vertellen: ik wil ook een *belly boat*. Had ik al verteld hoe handig die dingen zijn?'

Hij pakte zijn telefoon en liet me een afbeelding zien van een volwassen man die tot zijn middel – met een hengel in zijn hand, een hoedje op zijn hoofd en een serieuze blik op zijn gezicht – rechtop in een belachelijk klein, legergroen bootje hing.

'Serieus?' Ik deed een vergeefse poging om mijn lachen in te houden. 'Ik dacht aan de draadloze koptelefoon; na twee dagen was je al een oortje kwijt. En de bluetooth-speaker die je nooit aan de gang hebt gekregen en die al tijden ergens onder in je kast ligt, het paar thermosokken dat iedere drie uur opgeladen moet worden en het derde boek over bierbrouwen.'

We wisten allebei dat het hem alleen maar om bier drinken ging. Veel en vaak. Naast zijn baan als stukadoor, voetballen, film kijken en in de kroeg zitten, zou Onno nooit tijd vrijmaken om zelf bier te brouwen. Maar net als het kopen van boeken over diëten en een paar plastic halters je liet voelen alsof er al een eerste belangrijke stap gezet was in een slankere en betere versie van jezelf, deden het kopen van boeken over bierbouwen, voetbalschoenen en hengels blijkbaar hetzelfde voor Onno.

'Jeetje, wat flauw, Liv. Ik zeg toch ook niet dat je aan één kookboek en drie pannen genoeg hebt?'

'Kun je niet alleen gaan?' Bladerend in het kookboek probeerde ik het recept van de Red Velvet taart waarmee ik aan de slag wilde, weer te vinden.

'Dat is ongezellig. Kom. Gaan we daarna lekker een borrel bij Schippers halen.' Onno pakte het schrift en het boek van mijn schoot en gooide ze op de bank. Met zijn vinger draaide hij ter hoogte van mijn gezicht een cirkeltje in de lucht.

'Doe gezellig een beetje lippenstift op. Je ziet bleek. Ik wil met je pronken.' Hij drukte een kus op mijn kruin.

'Pronken? Zoveel aandacht heb je nooit meer voor mij als we eenmaal bij Schippers binnen zijn.' Ik zuchtte.

Daar ging mijn vrije zondagmiddag.

Onno maakte puffend zijn veters vast. Zijn conditie was niet meer wat het geweest was. 'Ik hou jou altijd in de gaten. Dat weet je.'

Dat was waar.

'Ik had bedacht vanavond gezellig met z'n tweetjes thuis te eten,' zei ik met mijn armen over elkaar.

Hij stond op en grijnsde. 'We kunnen toch een pizzaatje meenemen op weg naar huis? Of een patatje halen? Dat zien we vanavond wel.'

Ik dacht aan de koelkast die ik vanochtend gevuld had met verse groenten, en de krielaardappeltjes, die ik al voorgekookt had. Ik wilde geroosterde groenten en aardappeltjes uit de oven maken. Met olijfolie en verse rozemarijn. Geen pizza met fabriekskaas, rubberen champignons en worst waar het vet uit droop, alles op een bodem van bordkarton.

Ik wist wie deze strijd ging winnen.

Zuchtend stond ik op en trok het elastiekje uit mijn haar. Ik klom de trap op om mijn campingsmoking en badstof sokken met antislipzool te verruilen voor een outfit waar ik me met goed fatsoen mee in de kroeg kon vertonen. Na een kwartier kwam ik omgekleed en opgemaakt naar beneden. Een recordtijd, als je het mij vroeg.

Onno keek ongeduldig op van zijn telefoon en floot bewonderend tussen zijn tanden. 'Plak nog even een smile op je gezicht en dan ben je weer helemaal het vrouwtje.'

Bij de zesde winkel die gespecialiseerd was in voetbalschoenen, vond Onno eindelijk het paar schoenen dat hij op televisie gezien had.

'Yes!' zei hij en maakte een gebaar zoals alleen Lee Towers dat kan. Op het moment dat hij breeduit grijnzend de schoen uit het vak aan de muur haalde, leek hij op een kind in een speelgoedwinkel dat zonet te horen had gekregen dat hij mocht graaien wat hij wilde. Als Rafiki uit de *Lion King* die op de punt van een rots Simba aan de wereld presenteert, hield hij de voetbalschoen als een trofee voor zich.

De verkoper sprong op zijn prooi af en begon met zijn promotiepraatje over het belang van de hoogte van de noppen en het gemak van de lengte van de lip.

Ik onderdrukte een geeuw. Mijn ogen dwaalden naar de overkant van de straat. 'Te huur' was in slordige, beverige letters op de poster achter het raam van het schattige pand geschreven. Het bijbehorende 06-nummer stond eronder.

'Ik ga alvast naar buiten,' zei ik tegen Onno, die niet eens omkeek terwijl hij de verkoper verveelde met zijn verhaal over het voetbalteam waar hij deel van uitmaakte en dat standaard onder aan de lijst van de competitie bungelde. Dat laatste vertelde hij er niet bij. 'Het bierelftal' werden ze op de club genoemd.

De verkoper knikte af en toe en verwijderde de proppen papier. Hij deed zijn best om geïnteresseerd te blijven kijken – door de agressief klinkende hiphop die uit de speakers schalde vroeg ik me af of hij de mensen in zijn winkel überhaupt wel kon verstaan.

De bestrating van kleine, ouderwetse klinkers glom van de regen en weerkaatste mijn silhouet. Het was nog maar net gestopt met regenen en het was deze zondagmiddag stil op straat. De drukte van de kerstdagen lag nog maar een paar weken achter ons en de lente met zijn eerste Rokjesdag was nog ver weg. De kledingwinkels in de stad poogden met schreeuwerige posters achter de ramen wanhopig van hun laatste uitverkoopjes af te komen. De kerstverlichting die met bogen de winkels aan beide kant van de straat verbonden en dit straatje in het bijzonder altijd zo gezellig maakte, was vorige week weggehaald. Er waren voornamelijk kleine, gespecialiseerde winkels in dit gemoedelijke straatje gevestigd. Een ambachtelijke schoenmaker, een fietsenwinkel waar ze volgens het bord op de deur je band nog diezelfde dag plakten, een atelier met allerhande kleurige kunstwerken in de etalage en een aller-

liefst boekwinkeltje dat zo uit de film *Notting Hill* ontsnapt leek te zijn. Aan de overkant was een winkel met 'Exclusieve vintagekleding' – wat natuurlijk gewoon een slimme marketingtruc was om oude rommel hip en trendy te laten lijken –, een kaaswinkel met lokale specialiteiten en een hobbywinkel annex Winkel van Sinkel.

Met mijn handen aan de zijkanten van mijn hoofd maakte ik een kommetje en tuurde door het viezige raam naar binnen. Achter in de zaak stond een ouderwetse toonbank met een koperen railing. Tegen de muur was een rij kastjes bevestigd: in het midden met glazen deurtjes, aan de zijkanten met ontelbare vakken en laden. Boven de grepen zaten emaillen plaatjes geschroefd, die in krullende letters de inhoud van de laden vermeldden. Aan de wanden was een lambrisering met een sierlijke rand getimmerd. Hier en daar zat de houten rand niet meer goed vast en in het behang erboven zaten grote luchtbellen. Bij het plafond lieten een aantal stroken zelfs helemaal los, en het stucwerk op het rijkversierde gipsen plafond was gebladderd. Op de vloer lagen ruwhouten planken, met grote kieren ertussen.

Een redelijk kansloze missie voor een amateur klusser als ik, maar toch begon mijn hart sneller te kloppen. Ik rende meer dan ik liep terug naar de sportwinkel waar Onno zich net voor het afrekenen door de verkoper tien bundels sportsokken liet aansmeren.

Ik trok mijn wenkbrauwen op toen ik de witte sokken zag, maar besloot er niets van te zeggen. Ongeduldig trok ik hem aan zijn mouw: 'Kom eens mee kijken!'

Onno betaalde en pakte de plastic tas met de schoenen en sokken op. Demonstratief keek hij op zijn horloge en sjokte achter me aan. 'Toch weer niet naar een boekwinkel, hè? Of een kookwinkel? Ik heb om vier uur met Derek afgesproken,' verzuchtte hij.

‘Derek kan vast zonder jou wel een biertje bestellen.’ Ik stak bijna hollend de straat over. ‘Nee, dit is iets veel leukers,’ riep ik over mijn schouder.

Twee

Onno wist dat een eigen bakwinkel annex coffeebar, waar mensen graag kwamen voor een praatje en wat lekkers, een droom van mij was. Nadat ik de koksopleiding, met als specialisatie patisserie had afgerond, ging ik bij het grote hotel aan de snelweg werken. De keuken – afdeling nagerechten en patisserie – was mijn domein. Iedere dag was zo'n beetje hetzelfde. Ik maakte cupcakes, taarten en scones voor de High Tea, de koffie en het dessert. In het hotel kwamen veel zakenlui die geen aandacht hadden voor wat ze tijdens de lunch achter hun kiezen stopten. De *clotted cream* had ik uit stilzwijgend protest weleens zonder suiker gemaakt en één keer met twee keer zoveel suiker. Vanuit de keuken keek ik toe wat er gebeurde op het moment dat het geserveerd werd: helemaal niets. Er werd een extra klodder verse zelfgemaakte aardbeienjam op gekwakt en al pratend of op hun telefoon kijkend werden mijn baksels door de gasten weggewerkt.

Er werd geconsumeerd, niet genoten. Iedere dag stoorde ik me er een beetje meer aan. Het werk verveelde me. De structuur en de routine van elke dag was dodelijk voor mijn creativiteit. Die ene keer dat ik onverwachts een bruidstaart moest maken voor het gezelschap dat het halve hotel had afgehuurd en waarvoor een blauwe taart voor een babyshower werd afgeleverd, was het hoogtepunt van mijn carrière.

Het was alweer een paar maanden geleden dat dit zich afspeelde: Ik had net mijn werkkleding uitgedaan. Iemand schreeuwde. Ik herkende zijn stem. Willem de Wilt, de manager van het hotel – en mijn baas – was in blinde paniek. Naarstig probeerde ik mijn fietssleutel uit de voering van mijn jas te peuteren, ik wilde zo snel mogelijk naar huis. Ongewild was ik er getuige van hoe hij met grote uitpuilende ogen en wilde

gebaren uit zijn stekker ging tegen de jongen van de koerierdienst die een bestelling van de bakkerij wilde afleveren.

De bijna lichtgevende smurfen-blauwe kleur van de 'Hoera-een-jongen-taart' deed pijn aan mijn ogen. Het baksel was versierd met in een fabriek geproduceerde blauwe speentjes van chocola en besprenkeld met fantasieloze blauwe en witte muisjes.

'Die taart heb ik niet besteld! Ik heb verdomme een bruidstaart besteld!' Spettertjes spuug van De Wilts opgewonden gevloek vlogen richting de taart. Met een beschuldigende vinger priemde hij in de richting van de bezorger. Hij was rood aangelopen en de zweetplekken onder zijn armen werden steeds groter.

De jongen stond daar maar met een hulpeloze blik in zijn ogen, zijn armen begonnen te trillen van het gewicht van de taart. Druppeltjes zweet verschenen op zijn voorhoofd. 'Hé man, *Don't shoot the messenger*,' wist hij uit te brengen terwijl hij zenuwachtig rondkeek of hij de taart ergens neer kon zetten. 'Ik heb niets meer in het busje om te bezorgen, dus als dit niet de goede taart is, moet u contact opnemen met de bakkerij.' Met een diepe zucht zette hij het monsterlijke geval op de balie en schudde de spieren van zijn armen los.

Met mijn fietssleutel in mijn hand liep ik op het schouwspel af. 'Wanneer heb je die taart precies nodig?'

'Om vier uur wil het bruidspaar hem aansnijden,' antwoordde De Wilt boos. 'Want?'

Ik wierp een blik op de klok achter de receptie. Tien over twee. 'Als jij nou eens zorgt dat we daar halfvijf van maken? Misschien kan het diner een halfuurtje later geserveerd worden. Dan ga ik aan de slag en kijk ik wat ik hiervan kan maken.'

Ik was al een tijd geleden gestopt met De Wilt 'u' te noemen. Mijn respect had hij niet meer.

De bezorger keek dankbaar mijn richting op.

'Volg mij maar.' Ik wenkte naar hem. Hij pakte de enorme taart voorzichtig weer op en liep achter me aan naar de keuken.

De Wilt staarde ons verbaasd na.

De bezorger zette zijn zware last neer, ademde uit en drukte zijn handen tegen elkaar. 'Bedankt. Niet mijn schuld, niet jouw schuld, maar top dat je het regelt.'

'Dat zit wel goed.' Ik ging op een krukje staan – tegen de Arbowet, maar wat De Wilt niet zag, dat maakte niet uit – en tilde voorzichtig de plastic deksel van het baksel. Binnen twee uur had ik het gedrocht tot een prachtige bruidstaart om weten te bouwen. Ik had het blauwe glazuur er zorgvuldig afgeschraapt en de muisjes en de speentjes eraf gepulkt. Met de ingrediënten om de standaard bestelling van twintig High Tea-taartplateaus voor de volgende dag met lekkers te vullen, had ik een witte coating van botercrème met vanillesmaak en een vleugje verse citroen gemaakt. Zorgvuldig had ik de lagen ermee besmeerd en glad afgestreken. Ondertussen maakte Nele, mijn collega, met mijn aanwijzingen slagroom met versteviging. Ik rolde marsepein tot dunne reepjes uit en vormde in grootte oplopende roze en witte roosjes, waarmee ik de lagen van de taart versierde. In de koelkast stonden nog een paar bakjes verse aardbeien en ik zocht de kleinste, gaafste exemplaren met een perfect kroontje uit en drukte ze voorzichtig in de topping van de onderste laag.

Mijn hulp, die net een paar weken bij Van der Arend werkte – Nele, het nichtje van De Wilt – stuurde ik op pad: 'Hé, Sherlock, ga jij eens uitzoeken hoe het echtpaar heet.'

Met verhit gezicht kwam ze een minuut of tien later de keuken weer binnen hollen. Haar vette vinger trok een horizontaal spoor over het scherm van haar mobiel. Een foto van een trouwkaart verscheen.

Met een paar druppels aardbeiensiroop kleurde ik glazuur roze en schreef met sierlijke letters de namen van de bruid en

bruidegom op de bovenste laag. Ik smolt witte chocolade en goot die over een gladde plaat uit om af te koelen. Met een spatel schraapte ik er kleine krullen af, die ik tussen de roosjes plakte. Ten slotte spoot ik de taart vol met sierlijke toefjes verstevigd slagroom.

Uit een boeket in de eetzaal pikte Nele een paar roze rozen, die ze heel voorzichtig waste. Met de losgetrokken tere bloemblaadjes, marsepeinen hartjes en zilveren pareltjes die Nele in de kast had gevonden, versierde ik de schaal waar de taart op stond.

Aan de andere kant van de keukendeuren sloeg De Wilt hard op de knop van de deuropener. De keuken was een slagveld. Hij keek met een geïrriteerd gezicht om zich heen. 'Het is tijd. De gasten zitten te wachten. Waar is die fucking t…' Hij stopte met praten terwijl hij afwisselend met open mond van mijn creatie naar mij keek.

'Liv. Wat prachtig.' Hij liep een rondje om het keukenblok heen en bekeek de taart van alle kanten. 'Magnifiek. Een kunstwerk.' De Wilt gaf een paar zachte, goedkeurende tikjes op mijn kont.

Ik was te verbaasd om te reageren, anders had ik hem een rotklap met de pannenlikker verkocht. Nele keek me met een opgetrokken wenkbrauw aan.

Ik gebaarde met een strak gezicht naar de taart en op mijn commando tilden we het geval voorzichtig op en zetten het op het karretje.

Trots als een vader die voor de eerste keer alleen met zijn kind aan de wandel gaat, reed De Wilt met opgeheven hoofd de taart de keuken uit. We mochten zelf de rotzooi opruimen.

Die avond was ik pas om zeven uur thuis, maar voor het eerst had ik het gevoel dat ik écht iets belangrijks gedaan had.

Het voorval met De Wilt spookte de hele nacht door mijn hoofd. De tikken op mijn kont deden fysiek geen pijn, maar in mijn hoofd brandden de plekken lang na. Ik durfde het Onno

niet te vertellen – ik zag hem ervoor aan om verhaal te gaan halen en dan was ik mijn baan zeker kwijt.

De volgende dag bakte ik weer honderdvijftig chocolade-cupcakes en tweehonderd vanillemuffins, angstvallig de keukendeur in de gaten houdend om te zien of mijn manager niet ineens achter me stond. De grootste houten pollepel die ik had, lag nu 24/7 onder handbereik.

Drie

Ik wees op het pandje. 'Kijk eens hoe tof! En deze straat! Is het geen geweldige locatie?'

Onno wierp een snelle blik op het interieur. 'Wat een bende.' Hij deed een stap naar achteren en keek naar de gevel. 'De kozijnen en de deur moeten ook geverfd worden.' Hij prikte met een sleutel in het hout.

'Daar moet je een beetje doorheen kijken. Het hoeft toch niet allemaal tegelijk gedaan worden. Bedenk nou eens even wat dit kan worden.' Ik zag de authentieke gevel met het ornament in de nok. 'Backerij' stond er met door de tijd vervaagde zwarte letters in het grijze hardsteen op geschreven. Ik wees ernaar. 'Kijk dan naar die handgebakken stenen en het bijzondere metselwerk! En die haak aan het dak waar vroeger de zakken meel naar binnen werden gehesen!' Ik stond bijna te stuiteren naast hem. 'Als we die toonbank schuren en verven, opnieuw behangen en jij het plafond stuukt en we de vloer met witte beits bewerken, dan is dit toch een geweldige plek voor een winkel?' ratelde ik nerveus.

'Voor jou, bedoel je?' Onno keek me schaapachtig aan.

'Je weet toch hoe graag ik een zaakje voor mezelf wil? Waar ik mijn eigen baksels kan verkopen? Met koffie van de beste bonen, versgeperste jus d'orange en echte muntthee.' Ik zag het helemaal voor me. Al sinds ik me kon heugen wilde ik ooit zelf echt een winkel hebben. Als kind was mijn voornaamste tijdverdrijf winkeltje spelen – ik was verslaafd aan de mini-verpakkingen en je kon me geen groter plezier doen dan iets voor de uitbreiding van mijn speelgoedassortiment mee te nemen. Als ik dacht aan het dodelijk saaie werk in de hotelkeuken dat ik minstens tot mijn zevenenzestigste jaar moest doen, kreeg ik het Spaans benauwd. En dan had ik het nog niet eens over De Wilt, om wie ik sinds het incident met de bruidstaart met een

nog grotere boog heen probeerde te lopen. Helaas bleek dat bij iemand die je baas is en je iedere minuut in de gaten leek te houden, een onmogelijke opgave.

'Daar valt toch geen droog brood mee te verdienen? Blijf gewoon lekker bij Van der Arend werken. Ze betalen je pensioen en om vijf uur trek je de deur achter je dicht. Over een jaartje kopen wij samen een huis en gaan we dat opknappen.' Hij wilde zich omdraaien.

'Niet weglopen.' Ik pakte zijn jas vast. 'Als ik dit nou héél graag wil?'

'Doe wat je niet laten kunt. Maar ik vind het een stom plan.'

Verbaasd keek ik naar mijn vriend, die met grote passen richting de kroeg beende. Ik maakte een foto van de poster achter het raam en sloeg het telefoonnummer in mijn mobieltje op.

Zoals relaties wel vaker ontstaan, zo was het ook bij Onno en mij gegaan: Mijn beste vriendin Kate stelde mij aan de vriend van háár vriend voor. Vlak daarna kwamen we elkaar tijdens het stappen niet geheel toevallig nog een keer tegen en maakten we een afspraak om met zijn viertjes een filmpje te pakken. De film werd gevolgd door een etentje voor twee. Op de zoveelste date dronken we onszelf wat moed in en ging ik met Onno mee naar huis. We vonden elkaar de volgende dag met een ochtendadem en nuchter nog steeds leuk en maakten na een paar weken schoorvoetend kennis met de wederzijdse ouders. Onno en ik vierden onze eerste kerst samen en voor ik het wist en zonder dat er ooit officieel verkering gevraagd was, waren we een stelletje. Je knippert met je ogen, er is een jaar voorbij en een gezamenlijke toekomst lijkt bezegeld en uitgestippeld.

Vorig jaar waren we met Derek en Kate naar Alicante op vakantie geweest. Onno's ouders kwamen daar al jaren met Merel, Onno's zusje – het nakomertje en oogappeltje – en bleven

er maar op hameren dat we daar ook 'echt eens zelf moesten gaan kijken'. We huurden een appartement voor vier personen, met twee slaapkamers, twee badkamers en een bescheiden keuken. Het waren de ergste weken van mijn leven. We moesten 's ochtends de wekker zetten om handdoeken neer te gaan leggen. Normaal gesproken heb ik een schurfthekel aan de mensen die een plek reserveren en dan op hun gemakje tijdens het middaguur aan komen kakken, maar na twee dagen hadden we door dat als wij niet hetzelfde zouden doen, er bij het zwembad in ieder geval geen plek was voor ons. En om naar het strand te gaan, moesten we van een infantiel treintje – dat slechts een keer per uur reed – gebruikmaken om daarna als sardientjes in een blik handdoek-aan-handdoek op een vierkante kilometer strand vol krijsende kinderen en nog harder krijsende gettoblasters te kunnen gaan liggen.

De geplastificeerde matrassen kraakten bij iedere beweging die we maakten. Het ontbreken van airco en de zon op het raam bracht de temperatuur in de kamer 's ochtends vroeg al tot een episch hoogtepunt en we dreven het bed uit. Het was er veel te warm en veel te druk. De hoge, saaie flatgebouwen, volgestampt met toeristen, lieten geen ruimte voor een verkoelend briesje vanuit zee. De kwaliteit van het kapot gekookte eten in de zaakjes op de boulevard was zwaar beneden peil. En als je de restaurants voorbijliep die in het Hollands hun menu aankondigden en ons zo dachten binnen te lokken, bleef er niet veel over. Ik ging liever dood dan dat ik op vakantie een frikandel en slappe diepvriespatat bij Friet van Piet at.

Na een paar dagen ging ik op zoek naar een lokale markt om vers fruit en groenten te kopen voordat we stierven aan een vreselijk geval van scheurbuik. Na een paar verhitte discussies met Onno kwamen we tot een compromis: om de dag kookte ik in het piepkleine formica keukentje van het appartement een voedzame maaltijd en de dag daarna gingen we in een

van de schreeuwerige restaurantjes eten. Binnenkort gingen we weer plannen voor een gezamenlijke vakantie maken…

Het was rumoerig in de kroeg. Derek zwaaide toen hij ons binnen zag komen. We omhelsden elkaar en de mannen waren gelijk in een diepzinnig gesprek over de voetbalschoenen verwikkeld.

Kate gaf me een rosé aan. 'Jij ziet eruit of je er ook wel eentje kunt gebruiken. Hier – die had je nog tegoed van mijn verjaardag.'

Ze was vorige week vijfentwintig geworden en had Dereks verjaardagscadeau voor haar maar zelf geregeld: kaartjes voor een musical: *Mamma Mia*. Dat zal Derek ook wel gezegd hebben toen hij de rekening van de musicalkaartjes gepresenteerd kreeg.

Kate was een paar maanden langer met Derek samen dan ik met Onno: alweer bijna een jaar. Onno en Derek kenden elkaar 'van de voetbal'. Bij de F'jes zaten ze al samen in een team en ze waren twee van de weinigen die het al zo lang bij dezelfde club volhielden. Trouw gingen ze iedere zaterdag door weer en wind op pad, om met zijn tweeëntwintigen doelloos achter een balletje aan te hollen.

Ik was al snel gestopt de lol daarvan proberen in te zien, maar ik wist dat Onno het leuk vond als ik kwam kijken. Kate en ik stonden op de zaterdagen waarop onze mannen een thuiswedstrijd speelden samen in weer en wind langs de lijn. Het is wonderbaarlijk wat je deelt als je elkaar niet aan hoeft te kijken en bijna twee uur staat te loeren naar een troep hollende en vloekende mannen. Daarnaast zagen we elkaar minstens één keer per week in de kroeg als de mannen afgesproken hadden.

Ik hield van Kate. Kate was mijn beste vriendin sinds we in dezelfde brugklas op de middelbare school zaten. Ze was iemand die waarschijnlijk perfect gelukkig kon zijn met een

huisje, twee kinderen, een labrador en een stationwagen, en Derek was een vrij rustige man die waarschijnlijk eenzelfde bescheiden wensenlijst voor de rest van zijn leven had. Ik nam een grote slok rosé en dacht terug aan die horrorvakantie die ik het liefst zo snel mogelijk uit mijn geheugen wilde bannen. Onno was er onlangs weer over begonnen. Hij wilde nog wel een keer met zijn viertjes naar Spanje: 'Lekker goedkoop, dan houden we geld over om te sparen.' Ik hoopte dat hij vanmiddag zijn mond over de zomervakantie zou houden.

'Hier vlakbij staat een heel leuk pandje te huur. Voorstraat 6. Een oude bakkerij.' Ik vertelde Kate wat ik gezien had en benadrukte vooral de 'authentieke' details en weidde niet uit over wat er allemaal gedaan moest worden. Kate wist hoe graag ik iets anders wilde met mijn leven. Ze was de enige die ik had verteld over De Wilt en zijn handtastelijkheden. Kate had beloofd om het tegen niemand te zeggen.

'O, dat klinkt gaaf! Ik wil het zien! Zullen we er even heen lopen?' Kate wachtte niet op mijn antwoord. Ze zette haar glas op de bar en tikte Derek op zijn schouder. 'Ik ga even met Liv mee naar buiten.'

Derek keek nauwelijks op van zijn biertje. Onno wees hem net op een ongetwijfeld enorm belangrijk detail van zijn nieuwe aanwinsten: de ultralange lip of de veters waarvan de strik goed vast bleef zitten.

'Nee, hè Liv, ga je nou weer naar die bouwval kijken? Blijf gewoon hier,' zei hij en hij klemde zijn kaken op elkaar.

'Jij hoeft niet mee. Ik ga met Kate kijken. Voordat je je volgende biertje op hebt, zijn we terug.' Ik deed mijn best om hem niet te laten merken dat ik zwaar teleurgesteld was omdat hij mijn enthousiasme niet deelde.

Onno rolde met zijn ogen en hief zijn glas naar me op.

Het schemerde inmiddels. In het verlaten straatje waren de ouderwetse straatlantaarns aangegaan. 'Kijk, daar is het.' Ik

hield Kate tegen om van een afstand naar het pand te kijken. 'Waanzinnig, hè?'

'Zit er ook een appartement boven?'

'Dat had ik nog niet eens gezien.' Ik legde mijn hoofd in mijn nek. De verdieping boven het zaakje zag er verlaten uit. Er hingen geen gordijnen voor de ramen en er brandde geen licht. In de punt van het dak zaten aan de zijkanten twee kleine zolderraampjes. Mijn hart maakte een salto. 'Zo te zien wel.'

Op dat moment besloot ik serieus navraag te doen naar het pand.

We liepen om het blok heen om de achterkant te bekijken. Tussen het pand en de achterliggende huizen bevond zich een lange, smalle tuin. Aan de achterkant was een kleine veranda tegen het pand aangebouwd die er net zo troosteloos en verweerd uitzag als de kozijnen. Een woekerende hedera kroop enthousiast met zijn kleverige klauwtjes tegen het hout omhoog. Ik zag mezelf al zitten op een zomeravond, drankje erbij, barbecue aan. Een poes spinnend aan mijn voeten.

Onno haatte katten.

Op de eerste verdieping waren twee openslaande deuren die op een gietijzeren balkonnetje uitkwamen.

'Wat een tof pand, Liv, echt héél gaaf. Er is best wat van te maken.' Kate sloeg haar arm om me heen en trok me naar zich toe: 'Maar wel een hoop werk. Dat heeft Onno goed gezien.'

'Dus?' zei ik feller dan de bedoeling was. 'Je hoeft toch niet alles in één keer te doen?'

'Dat is zo. Het is je droom.' Ze liet me los en keek me met een serieuze blik in haar ogen aan. 'Zolang we elkaar kennen, heb je het erover dat je een eigen zaak wilt. Als je het kunt betalen, moet je ervoor gaan. Zo'n kans krijg je misschien nooit meer!'

Vier

Mijn vinger zweefde een tijdje boven de toets. Ik staarde naar het scherm. Al een paar keer had ik op het punt gestaan om het contact 'Bakwinkel' te verwijderen.

Wat haalde ik me in mijn hoofd?

Onno had vast gelijk. Een saaie baan met een gering inkomen was nog altijd beter dan helemáál geen inkomen. Ik tilde mijn schort op en stopte mijn telefoon weer in mijn broekzak. Mijn overdenkingen werden bruut verstoord door De Wilt die de keuken kwam instormen en vertelde dat er voor vier uur vanmiddag tweehonderd roomboterkoekjes voor de plaatselijke bridgevereniging klaar moesten liggen. De helft mét gember en amandelen.

'Is dat niet een beetje laat om daar nu mee te komen?' Ik keek op de klok boven de deur. 'Tweehonderd? En ik heb geeneens gember op voorraad.'

'Dan zorg je daar maar voor. De Albert Heijn heeft vast wel een potje.' Hij stopte zijn handen in zijn zakken en ging vlak voor me staan. Zijn stinkende adem streek over mijn gezicht. 'Zeg het maar, hoor. Als je er geen zin in hebt, kan ik voortaan ook koekjes en gebak bij de Hema gaan halen.' Hij kantelde zijn hoofd een beetje en kwam nog iets verder naar voren. Onze neuzen raakten elkaar bijna. 'Wil je dat? Je weet wat dat voor je baan betekent.'

Hij wachtte mijn antwoord niet af en verdween net zo snel als dat hij was verschenen door de klapdeuren.

Ik moest mezelf bedwingen om de doos eieren die ik in mijn hand had, niet achter hem aan te gooien. Als die eikel het idee had dat hij me met morele chantage aan hem en het hotel kon binden, was hij nog gestoorder dan ik al dacht! Ik veegde mijn handen aan mijn short af en wachtte even totdat ik zeker wist dat hij de gang door was. Het laatste wat ik wilde, was hem te-

genkomen. Ik zocht een rustig plekje – dat na enig zoeken het bezemhok bleek te zijn – en haalde mijn mobiel tevoorschijn. Nadat ik de telefoon drie keer over had laten gaan, wilde ik ophangen. Maar toen klonk er een rochelend kuchje, gevolgd door een zware stem: 'Met Nienhuis.'

Ik had niet genoeg over het gesprek nagedacht, bang dat ik het mezelf uit mijn hoofd zou praten misschien. 'Ik, uh…' stotterde ik.

'Met wie heb ik het genoegen?' klonk een donkere stem.

'Sorry. U spreekt met Liv Veerman.'

'Dag, mevrouw Veerman. U gaat me toch niet iets proberen te verkopen mag ik hopen? Dan moet ik helaas ophangen.'

'Nee, nee, daar bel ik niet voor,' haastte ik me om te zeggen. 'Klopt het dat u een huis op de Voorstraat te huur heeft staan?'

'Dat klopt, ja. Nummer 6. Heeft u interesse?' klonk het al een stuk vriendelijker.

Ik schraapte mijn keel en keek naar de stapel emmers, de flessen bleek en schoonmaakmiddelen op de planken. In de hoek had Consuela netjes tientallen pakken wegwerp-schoonmaakdoeken opgestapeld. Het rook muf en naar schimmel in het bedompte hok en de geur sloeg op mijn keel. Consuela hees zich hier altijd in het saaie blauwe pak dat ze moest dragen. De ballerina's en de felgekleurde gebreide poncho die aan een haak naast de deur hing en die haar meer op een Peruaanse panfluiter dan een Argentijnse dame lieten lijken, oogden totaal misplaatst in deze ruimte.

'Ja, dat heb ik,' zei ik, met een ferme stem – waarvan ik zelf niet in het minst verbaasd stond. Ik raapte een omgevallen zwabber op en pulkte een stuk opgedroogd deeg van mijn broek.

'Dat is leuk. Wanneer kunt u komen kijken?'

'Morgenochtend?' piepte ik, en mijn hart begon steeds sneller te roffelen.

De zwabber viel weer om en nam in zijn val een bezem en een stapel emmers mee. Het was even stil aan de andere kant van de lijn.

'Prima, dan zie ik u om negen uur op de Voorstraat,' en voor ik kon antwoorden had hij opgehangen, alsof de man mijn aarzeling had gemerkt en geen bedenktijd meer wilde geven.

'Nienhuis. Jacob.' De man stak zijn hand uit: lange, brede vingers waarvan de kootjes opgezet waren. Hij had een geruite pet op en een groene waxcoat aan, alsof hij zo van het jachtveld afgelopen was. Wat ontbrak was een hijgende Duitse Staander aan zijn voeten en een geweer over zijn schouder. Ik rook een vage geur, niet onaangenaam. Axe of Old Spice misschien. Zijn gezicht was gegroefd, zijn oogleden hingen een stukje over zijn ogen.

'Liv Veerman.' Er viel even een stilte.

'Ben je alleen?' De oudere heer – ik schatte hem rond de zeventig jaar oud – keek over mijn schouder alsof er ineens iemand tevoorschijn zou springen en met wapperende handen 'táádáá verrassing!' zou roepen.

Ik rechtte mijn rug. Vast weer zo'n ouderwetse kerel die van mening was dat er altijd een man in de buurt moest zijn. Of vond dat een vrouw als er een auto gekocht ging worden alleen maar mee mocht om te beslissen of de kleur middernachtblauw of azuurblauw ging worden.

'Ja. Ik ben alleen.' Het klonk zekerder dan ik me voelde.

Was Onno er maar bij.

Ik had hem het niet durven vragen, bang als ik was om een 'nee' te krijgen. Hopelijk draaide hij nog bij.

'Goed zo,' zei de man tot mijn verrassing en glimlachte. Ik wist niet of ik dat sympathiek of griezelig moest vinden.

Ik kon in ieder geval niet meer terug.

Meneer Nienhuis haalde een sleutelbos uit zijn zak en zocht naar de sleutel. Hij deed alsof het geen moeite kost om het slot

te openen, maar ik zag aan zijn strakke lippen dat het morrelen met de sleutel pijn deed aan zijn vingers. Na een paar keer heen en weer bewegen, draaide het slot piepend rond. Hij borg de sleutelbos weer in de zak van zijn jas, en moest met zijn schouder hard tegen de deur duwen om hem open te krijgen. Met veel gekraak gaf de deur zich gewonnen – het was een wonder dat de trillende ruit niet brak of uit de vermolmde sponning viel.

'Vocht,' mompelde de man en hij liep naar de muur waar een smalle radiator hing. Meneer Nienhuis draaide aan een knop en met een luid getik kwam het roestige apparaat tot leven. 'Vroeger hadden we hier niet eens verwarming,' en de uitdrukking op zijn gezicht verraadde wat hij dacht: *vroeger was alles beter*, ondanks de gemakken die ons leven tegenwoordig zogenaamd aangenamer maakten.

Het rook bedompt binnen – zoals het ruikt als je na een lange vakantie thuiskomt en er al die tijd geen verwarming heeft gebrand of raam openstond. In de hoek naast de verwarming zat een grote vochtplek op de muur. Er lagen kleine, zwarte korreltjes en het kostte me al mijn wilskracht om de gedachte aan wat dit hoogstwaarschijnlijk betekende, weg te drukken.

Ik liep achter de toonbank langs en vroeg zo opgewekt mogelijk, ondertussen lezend wat er allemaal op de laatjes stond: 'Wat voor winkel was dit vroeger?'

'Er heeft hier de laatste jaren een naaiwinkel gezeten, maar die heeft het niet gered. Tegenwoordig koopt iedereen zijn kleren bij de Pripark of weet ik veel waar en niemand neemt nog de moeite om ergens een knoop aan te zetten of een rits te maken. Goedkoop is altijd duurkoop.'

'Primark,' mompelde ik en ik keek naar zijn corduroybroek en het bruin geruite colbertje dat hij droeg – beide leken uit de vorige eeuw te komen – en knikte. Ik trok mijn jas een beetje strakker om me heen zodat hij de trui die ik vanochtend snel